Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (nionde avdelningen)

den 20 september 2018*

”Överklagande – Konkurrens – Europeiska kommissionens avslag på ett klagomål – Inget unionsintresse”

I mål C-373/17 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 20 juni 2017,

Agria Polska sp. z o.o., Sosnowiec (Polen),

Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Sosnowiec,

Star Agro Analyse und Handels GmbH, Allerheiligen bei Wildon (Österrike),

Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, Allerheiligen bei Wildon,

företrädda av P. Graczyk, adwokat, och W. Rocławski, radca prawny,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av J. Szczodrowski och A. Dawes, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (nionde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Vajda samt domarna K. Jürimäe (referent) och C. Lycourgos,

generaladvokat: N. Wahl,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: polska.

följande

Dom

1 Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH (nedan kallat Star Agro) och Agria Beteiligungsgesellschaft mbH har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 16 maj 2017, Agria Polska m.fl./kommissionen (T-480/15, EU:T:2017:339) (nedan kallad den överklagande domen). Genom denna dom ogillade tribunalen talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2015) 4284 final av den 19 juni 2015 (ärende AT.39864 – BASF (tidigare AGRIA m.fl./BASF m.fl.)), om avslag på deras klagomål avseende överträdelser av artikel 101 FEUF och/eller artikel 102 FEUF som påstås ha begåtts av i huvudsak tretton företag som tillverkar och distribuerar växtskyddsmedel, med hjälp av eller via fyra yrkesorganisationer och en advokatbyrå (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

2 Artikel 7 i rådets förordning (EG) 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101] och [102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s.1) har följande lydelse:

”1. Om kommissionen till följd av ett klagomål eller på eget initiativ konstaterar att bestämmelserna i artikel [101] eller artikel [102 FEUF] har överträtts, får den genom beslut ålägga de berörda företagen eller företagssammanslutningarna att upphöra med överträdelsen. För detta ändamål får kommissionen ålägga dem alla åtgärder som hänför sig till företagets agerande (beteendemässiga åtgärder) eller strukturella åtgärder som är proportionerliga mot överträdelsen och nödvändig för att få denna att upphöra. Strukturella åtgärder får endast åläggas om det antingen inte finns någon lika effektiv beteendemässig åtgärd eller om en lika effektiv beteendemässig åtgärd skulle vara mer betungande för det berörda företaget än den strukturella åtgärden. Om kommissionen har ett berättigat intresse av det får den även konstatera att en överträdelse tidigare har ägt rum.

2. Fysiska och juridiska personer som kan åberopa ett berättigat intresse i saken samt medlemsstaterna skall ha rätt att ge in klagomål enligt punkt 1.”

3 I artikel 7.1 och 7.2, med rubriken ”Avslag på klagomål”, i kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 av den 7 april 2004 om kommissionens förfaranden enligt artiklarna [101] och [102 FEUF] (EUT L 123, 2004, s. 18) föreskrivs följande:

”1. Om kommissionen anser att det med stöd av de uppgifter den förfogar över inte finns tillräckliga grunder för att vidta åtgärder med anledning av ett klagomål, skall den underrätta klaganden om skälen för detta och fastställa en tidsfrist inom vilken klaganden får framföra synpunkter skriftligen. Kommissionen skall inte vara skyldig att beakta ytterligare skriftliga synpunkter som inkommer efter det att tidsfristen löpt ut.

2. Om klaganden framför synpunkter inom den tidsfrist som kommissionen har fastställt och de skriftliga synpunkterna inte föranleder en annorlunda bedömning av klagomålet, skall kommissionen genom beslut avslå klagomålet.”

Bakgrund till tvisten och det omtvistade beslutet

4 Bakgrunden till det omtvistade beslutet och dess huvudsakliga innehåll, såsom det framgår av punkterna 1–19 i den överklagade domen, kan för ändamålen med förevarande mål sammanfattas enligt följande.

5 Den 1 juli 2010 ingav Agria Polska ett klagomål (nedan kallat det nationella klagomålet) till Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Byrån för konkurrens- och konsumentskydd, Polen) (nedan kallad konkurrensbyrån) avseende åsidosättande av Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (den polska lagen om konkurrens- och konsumentskydd) av den 16 februari 2007 (Dz. U. nr 50, position 331) av tretton företag som är tillverkare och distributörer av växtskyddsmedel och som agerat med hjälp av eller via fyra yrkessammanslutningar, med säte i Belgien, Tyskland respektive Polen, samt med hjälp av en advokatbyrå.

6 Genom skrivelse av den 10 augusti 2010 underrättade direktören för konkurrensbyrån Agria Polska om att de förfaranden som det nationella klagomålet avsåg inte längre kunde bli föremål för en av myndigheten ombesörjd undersökning, eftersom dessa förfaranden rörde åren 2005 och 2006. Enligt artikel 93 i lagen om konkurrens- och konsumentskydd kunde ett förfarande på området för konkurrensbegränsande förfaranden inte längre inledas efter det att en tidsfrist på ett år löpt ut, beräknad från slutet av det år under vilket den berörda överträdelsen upphörde.

7 Den 30 augusti 2010 upprepade Agria Polska sin ansökan till konkurrensbyrån om inledande av ett undersökningsförfarande och gjorde gällande att det nationella klagomålet även avsåg överträdelse av bestämmelser i Europeiska unionens konkurrensrätt.

8 I skrivelse av den 22 november 2010 vidhöll direktören för konkurrensbyrån sin ståndpunkt och påpekade att den preskriptionstid på ett år som föreskrivs i polsk rätt är tillämplig även när begäran om en undersökning rör en överträdelse av bestämmelser i unionens konkurrensrätt.

9 Den 30 november 2010 ingav Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro, Agria Beteiligungsgesellschaft och Agro Nova Polska sp. z o.o. ett klagomål till Europeiska kommissionen enligt artikel 7 i förordning nr 1/2003 (nedan kallat klagomålet). Detta klagomål avsåg samma enheter som det nationella klagomålet. Agro Trade Handelsgesellschaft mbH och Cera Chem Sàrl., som är bolag bildade enligt tysk respektive luxemburgsk rätt, anslöt sig till klagomålet (nedan, tillsammans med Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro, Agria Beteiligungsgesellschaft och Agro Nova Polska, kallade klagandena).

10 Klagomålet avsåg en överträdelse av artikel 101 FEUF. I klagomålet angavs även att RWA Raiffeisen Ware Austria AG, en av de enheter som avsågs i det nationella klagomålet, gjort sig skyldigt till en överträdelse av artikel 102 FEUF.

11 Klagandena gjorde gällande att de enheter som avsågs i klagomålet gjort sig skyldiga till förfaranden som huvudsakligen hade formen av avtal och/eller samordnade förfaranden. Dessa förfaranden bestod i oberättigade angivelser som framfördes på ett samordnat sätt till österrikiska och polska förvaltningsmyndigheter och brottmålsdomstolar, vid vilka lagligheten av klagandenas verksamhet ifrågasattes, med avseende på kraven i de förordningar som är tillämpliga på växtskyddsmedel och på villkoren för bedrivande av parallellhandel med sådana varor, inbegripet skattemässiga krav.

12 På grundval av missvisande, ofullständiga och rentav lögnaktiga uttalanden som de i klagomålet angivna enheterna hade gjort i syfte att avlägsna klagandena från marknaden, blev klagandena oriktigt föremål för en mängd administrativa kontroller av myndigheterna.

13 Dessa förfaranden ledde till att klagandena ålades att betala böter samt att förbudsåtgärder vidtogs mot marknadsföring av växtskyddsmedel. Konsekvensen av detta blev en betydande förlust av marknadsandelar som klagandena svårligen kan återerövra.

14 De administrativa och straffrättsliga påföljder som ålagts klagandena upphävdes eller mildrades i vissa fall av de behöriga nationella domstolarna, vilket enligt klagandena visar att de i klagomålet angivna enheternas uttalanden var oberättigade och lögnaktiga. Klagandena har betecknat förfarandena som ”trakasserier” i den mening som avses i rättspraxis som följer av domen av den 17 juli 1998, ITT Promedia/kommissionen (T–111/96, EU:T:1998:183).

15 Den 27 mars 2012 överlämnade kommissionen en icke konfidentiell och konsoliderad version av klagomålet till de i klagomålet angivna enheterna, vilka inkom med sina yttranden under månaderna april–juni 2012.

16 I sina respektive yttranden bestred dessa enheter den framställning av de faktiska omständigheterna som förekom i klagomålet och gjorde väsentligen gällande att de olika åtgärder som vissa av dem hade vidtagit hos nationella förvaltningsmyndigheter och nationella domstolar var legitima, bland annat med anledning av intrången i deras upphovsrätt och patenträtt och i syfte att förebygga att deras goda namn och rykte skadas. De förklarade även att deras agerande inte hade samordnats. Den omständigheten att deras åtgärder hade vidtagits nära varandra i tiden förklarades främst av att de vid samma tid hade utsatts för den rättsstridiga parallellimportverksamheten. Såväl de kontakter som hade ägt rum i detta sammanhang mellan vissa av de företag som tillverkar och/eller distribuerar växtskyddsmedel, mellan dessa företag och yrkessammanslutningar eller mellan företagen och nationella förvaltningsmyndigheter som deras deltagande i inspektionerna var fullständigt motiverad. Således kan dessa legitima kontakter inte visa att det förekommit någon konkurrensbegränsande samverkan i den mening som avses i artikel 101 FEUF.

17 Genom skrivelse av den 8 december 2014 underrättade kommissionen klagandena om sin avsikt att avslå klagomålet, främst av det skälet att det inte förelåg ett tillräckligt unionsintresse för att fullfölja handläggningen av klagomålet i enlighet med artikel 101 FEUF eller artikel 102 FEUF.

18 Kommissionen förklarade först till stöd för sin preliminära bedömning att sannolikheten för att det skulle gå att fastställa att en överträdelse av artikel 101 FEUF och/eller artikel 102 FEUF hade ägt rum var begränsad på grund av att det inte hade lagts fram tillräcklig bevisning till stöd för klagomålet och att det i förevarande ärende även var svårt att styrka att RWA Raiffeisen Ware Austria hade en dominerande ställning eller att det rörde sig om en kollektiv dominerande ställning och att det följaktligen var svårt att visa att en sådan ställning hade missbrukats. Enligt kommissionen var den rättspraxis som följer av domen av den 17 juli 1998, ITT Promedia/kommissionen (T–111/96, EU:T:1998:183), och domen av den 1 juli 2010, AstraZeneca/kommissionen (T-321/05, EU:T:2010:266), i detta hänseende inte avsedd att tillämpas på situationer där företag underrättar nationella myndigheter om andra företags beteenden eller ageranden som påstås vara rättsstridiga eller utövar påtryckningar för att administrativa eller straffrättsliga åtgärder ska vidtas mot de sistnämnda. Därefter bedömde kommissionen att de resurser som behövdes för att genomföra den begärda undersökningen troligen skulle var oproportionerliga med tanke på den begränsade möjligheten att fastställa att det rörde sig om en överträdelse. Slutligen ansåg kommissionen att de nationella myndigheterna och domstolarna kunde ha bättre förutsättningar att behandla de problem som tagits upp i klagomålet.

19 I det yttrande som inkom den 8 januari 2015 meddelade ombudet för Agro Trade Handelsgesellschaft och Cera Chem kommissionen att dessa bolag återkallat sitt klagomål och förklarade även att Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro och Agria Beteiligungsgesellschaft bestred det tillkännagivna beslutet att avskriva ärendet. Ombudet påpekade även att detta avsevärt minskade deras möjligheter att erhålla ersättning vid de nationella domstolarna för åsidosättandena av artiklarna 101 och 102 FEUF.

20 Genom det omtvistade beslutet avslog kommissionen klagomålet och upprepade härvid i huvudsak uppgifterna i den preliminära bedömning som gjordes i skrivelsen av den 8 december 2014, samtidigt som den återigen angav att den förfogade över begränsade resurser och att den fördjupade

undersökning som borde ha genomförts i förevarande mål, vilken potentiellt hade rört den verksamhet som bedrivits under en period av sju år av 18 enheter belägna i fyra medlemsstater, skulle ha varit alltför komplex och tidskrävande, medan sannolikheten för att en överträdelse skulle kunna fastställas i det aktuella fallet var liten, vilket talade mot att inleda en undersökning.

Talan vid tribunalen och den överklagade domen

21 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 19 augusti 2015 väckte Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro och Agria Beteiligungsgesellschaft talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

22 Sökandena åberopade två grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avsåg åsidosättande av rätten till ett effektivt domstolsskydd, såsom denna har stadfästs i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan). Den andra grunden avsåg åsidosättande av artiklarna 101 och 102 FEUF.

23 Tribunalen fann i den överklagade domen att talan inte kunde vinna bifall på någon av ovannämnda grunder och ogillade följaktligen talan i dess helhet.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden i målet om överklagande

24 Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro och Agria Beteiligungsgesellschaft överklagade tribunalens dom genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 20 juni 2017.

25 Genom handling som inkom till domstolens kansli den 12 december 2017 underrättade Star Agro domstolen om att det återkallade sitt överklagande.

26 Genom handling som inkom till domstolens kansli den 21 december 2017 underrättade kommissionen domstolen om att den inte hade några anmärkningar avseende att Star Agro återkallade sitt överklagande.

27 Agria Polska, Agria Chemicals Poland och Agria Beteiligungsgesellschaft (nedan kallade klagandena) har yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen,

– slutgiltigt avgöra målet och ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

28 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

Upptagande till prövning

29 Kommissionen har i huvudsak yrkat att överklagandet ska avvisas, eftersom ingen av de grunder som åberopats av klagandena kan tas upp till prövning. Kommissionen har påpekat att den har haft betydande svårigheter att förstå klagandenas påståenen men att den överlåter på domstolen att bedöma huruvida överklagandet kan tas upp till prövning i sin helhet.

30 Klagandena har genmält att deras överklagande och var och en av de grunder de åberopat kan tas upp till prövning.

31 Enligt artikel 256.1 andra stycket FEUF och artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol ska ett överklagande vara begränsat till rättsfrågor och grundas på bristande behörighet hos tribunalen, på rättegångsfel vid tribunalen som kränker klagandens intressen eller på att tribunalen har åsidosatt unionsrätten.

32 Tribunalen är således ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, och att bedöma bevisningen. Fastställandet av de faktiska omständigheterna och bedömningen av bevisningen utgör således inte, med undantag för då tribunalen har missuppfattat omständigheterna eller bevisningen, en rättsfråga som ska prövas av domstolen (beslut av den 25 mars 2009, Scippacercola och Terezakis/kommissionen, C-159/08 P, ej publicerat, EU:C:2009:188, punkt 33 och där angiven rättspraxis).

33 I artikel 169.2 i domstolens rättegångsregler anges vidare att det genom åberopade grunder och argument avseende rättsliga omständigheter i detalj ska anges på vilka punkter klaganden anser att tribunalens avgörande är felaktigt. Det framgår således av domstolens fasta rättspraxis att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den överklagade domen ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för att domen ska upphävas. I annat fall kan överklagandet eller grunden i fråga inte tas upp till sakprövning (dom av den 23 april 2009, AEPI/kommissionen, C-425/07 P, EU:C:2009:253, punkt 25; dom av den 19 september 2013, EFIM/kommissionen, C-56/12 P, ej publicerad, EU:C:2013:575, punkt 21, och dom av den 6 juni 2018, Apcoa Parking Holdings/EUIPO, C-32/17 P, ej publicerad, EU:C:2018:396, punkt 38).

34 Domstolen konstaterar att det står klart att överklagandet i förevarande mål inte har avfattats med all önskvärd klarhet och att det innehåller påståenden som är allmänt formulerade och som saknar konkret motivering samt bestridanden av bedömningar avseende de faktiska omständigheterna.

35 Trots dessa brister anges i överklagandet, vad gäller många argument, på vilka punkter den överklagade domen ifrågasätts och det anges vilka rättsliga grunder som åberopas till stöd för att domen ska upphävas.

36 Eftersom kommissionen har anfört att klagandena endast upprepar de argument som framfördes vid tribunalen, påpekar domstolen, med förbehåll för de påpekanden som gjorts i punkten ovan, att klagandena i huvudsak bestritt tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten. Under dessa omständigheter kan de rättsfrågor som prövades vid tribunalen prövas på nytt i målet om överklagande. Om en klagande inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid tribunalen skulle nämligen överklagandeinstitutet förlora en del av sin betydelse (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 25 mars 2009, Scippacercola och Terezakis/kommissionen, C-159/08 P, ej publicerat, EU:C:2009:188, punkt 36 och där angiven rättspraxis, och dom av den 23 april 2009, AEPI/kommissionen, C-425/07 P, EU:C:2009:253, punkt 24).

37 Det kan således inte anses att överklagandet ska avvisas i sin helhet. Frågan huruvida klagandenas grunder och argument kan tas upp till sakprövning kommer således prövas i samband med prövningen av varje grund var för sig.

Prövning i sak

38 Klagandena har åberopat tre grunder till stöd för överklagandet. Den första grunden avser tribunalens åsidosättande av artikel 101 FEUF och/eller artikel 102 FEUF, jämförda med artikel 7.1 och 7.2 i förordning nr 1/2003 och artikel 7.2 i förordning nr 773/2004. Som andra grund har det gjorts gällande att tribunalen åsidosatt den ändamålsenliga verkan av artikel 101 FEUF och/eller artikel 102 FEUF, jämförda med artikel 17.1 FEU och artikel 105 FEUF. Klagandena har genom den tredje grunden gjort gällande att tribunalen åsidosatt principen om ett effektivt domstolsskydd, rätten till ett effektivt rättsmedel vid tribunalen och principen om god förvaltningssed.

Den första grunden

– Parternas argument

39 Som första grund har klagandena bestritt tribunalens slutsats att kommissionen inte gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av de omständigheter som hade betydelse för beslutet att inleda en utredning.

40 Inledningsvis har klagandena ifrågasatt punkterna 46 och 47 i den överklagade domen.

41 Klagandena har gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkt 46 i domen grunda sig på de förklaringar som vissa av de bolag klagomålet riktade sig till anfört för att rättfärdiga den omständigheten att deras ageranden i förhållande till klagandena skedde nära varandra i tiden. Det är enligt klagandena uppenbart att dessa bolag, för att skydda sitt intresse av att klagomålet avslogs, ingav förklaringar som motsade den påstådda överträdelsen av artiklarna 101 och 102 FEUF. Tribunalen borde ha prövat dessa förklaringar mot bakgrund av den bevisning klagandena förebringat.

42 Övervägandena i punkt 47 i den överklagade domen avseende det eventuellt konkurrensbegränsande syftet med de åtgärder som vidtagits av de bolag som avses i klagomålet motsvarar inte alls de omständigheter som anförts av klagandena. Det kan inte heller hävdas, såsom anges i punkt 44 i domen, att dessa åtgärder omfattas av bolagens rätt att rationellt anpassa sig till det konstaterade eller förväntade beteendet hos konkurrenterna. Tribunalen gjorde enligt klagandena i detta hänseende fel när den inte i tillräckligt hög grad beaktade den omständigheten att merparten av dessa bolags invändningar var ogrundade och att besluten som fattades på grundval av kontroller som genomfördes på deras begäran ogiltigförklarats. Klagandena har dessutom visat i sin ansökan i första instans att de förfaranden klagomålet rör hade ett tydligt konkurrensbegränsande syfte.

43 Därefter har klagandena kritiserat den tolkning tribunalen gjorde i punkterna 67–73 i den överklagade domen av den rättspraxis som följer av domen av den 17 juli 1998, ITT Promedia/kommissionen (T-111/96, EU:T:1998:183), och dom av den 1 juli 2010, AstraZeneca/kommissionen (T-321/05, EU:T:2010:266). Denna rättspraxis, som avser artikel 102 FEUF, är även relevant i förhållande till artikel 101 FEUF.

44 För det första gör klagandena gällande att de villkor som anges i domen av den 17 juli 1998, ITT Promedia/kommissionen (T-111/96, EU:T:1998:183) är uppfyllda i förevarande fall. Eftersom angivelserna i fråga innehåller felaktig eller vilseledande information kan de inte anses vara en åtgärd som vidtagits i god tro. Tribunalen beaktade inte i tillräckligt hög grad omständigheterna i det aktuella målet, eftersom angivelserna bland annat riktades till myndigheter som saknade behörighet.

45 För det andra har klagandena gjort gällande att den rättsliga bedömningen av de ageranden för vilka de bolag som avses i klagomålet klandras inte kan bli föremål för de nationella myndigheternas utrymme för skönsmässig bedömning på grund av agerandenas art och ihållighet. Klagandena har i detta sammanhang kritiserat punkterna 49, 50, 70 och 71 i den överklagade domen, gjort gällande att tribunalen inte i tillräckligt hög grad beaktade den faktiska och rättsliga bakgrunden till målet och hävdat att de polska myndigheterna i fråga, den österrikiska polisen respektive åklagaren i Österrike var skyldiga att göra en utredning och inleda förfaranden till följd av angivelserna.

46 För det tredje har klagandena betonat att de påstådda överträdelserna är av gränsöverskridande art, vilket, tvärtemot vad tribunalen fann i punkterna 63 och 64 i den överklagade domen, kan motivera att kommissionen inleder en utredning. Dessa överträdelser avsåg nämligen minst fyra medlemsstater, och inte enbart två medlemsstater, såsom tribunalen felaktigt angav.

47 Tvärtemot vad som följer av punkt 62 i den överklagade domen, menar klagandena att inte heller den omständigheten att ett klagomål inges till en nationell konkurrensmyndighet, enligt tribunalens rättspraxis, kan anses vara ett argument för att denna myndighet skulle ha exklusiv behörighet. Det är inte möjligt att utifrån systematiken i förordning nr 1/2003 dra slutsatsen att den eventuella behörigheten hos en sådan myndighet kan utgöra hinder för att kommissionen inleder ett förfarande. Detta gäller i desto högre grad eftersom det nationella förfarandet inte inleddes på processuella grunder. I förevarande mål ska betydelsen av de påtalade överträdelserna och deras omfattning och deras långa varaktighet, enligt hur detta har betonats av klagandena i deras klagomål till kommissionen, påverka bedömningen av unionsintresset, såsom detta framgår av domen av den 23 april 2009, AEPI/kommissionen (C-425/07 P, EU:C:2009:253, punkt 53).

48 För de fjärde anser klagandena att punkterna 56 och 57 i den överklagade domen är behäftade med en felaktig rättstillämpning, i den mån tribunalen felaktigt fann att varken omfattningen av den begärda utredningen eller omfattningen av de beteenden som omfattar flera medlemsstater motiverade att kommissionen inleder en utredning. Enligt klagandena visar de stora resurser som krävs för en sådan utredning tvärtom att kommissionen är den myndighet som är bäst lämpad för att vidta åtgärder mot dem som begått överträdelserna i fråga. Detta gäller i än högre grad på grund av att så kallad ”private enforcement” är otillräcklig.

49 Klagandena har till sin replik bifogat två dokument innehållande en förteckning över de enheter som avses i klagomålet och en beskrivning av de verksamheter som hotas av enheterna i flera medlemsstater.

50 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte kan tas upp till prövning såvitt avser huvuddelen av den första grunden och att denna grund delvis saknar verkan. Kommissionen anser inte heller att de dokument som bifogats repliken kan tas upp till prövning.

– Domstolens bedömning

51 Klagandena ifrågasätter genom sin första grund tribunalens bedömningar avseende frågan huruvida kommissionens bedömning av unionsintresset av att fortsätta undersökningen av ärendet är välgrundad.

52 Domstolen konstaterar att klagandenas argument avseende att tribunalens bedömningar avseende de faktiska omständigheterna är felaktiga enligt den rättspraxis som anges i punkt 32 ovan inte kan prövas om inte klagandena gjort gällande att tribunalen missuppfattat de faktiska omständigheterna och bevisningen. Så är fallet gällande de argument genom vilka den bedömning som gjorts i punkt 47 i den överklagade domen avseende syftet med de åtgärder som vidtagits av de enheter som avses i klagomålet ifrågasätts. Inte heller de argument som avser omfattningen av de nationella domstolarnas utrymme för skönsmässig bedömning, påståendet att dessa saknar behörighet och att kontrollerna inledningsvis inte visade på några oegentligheter, kan tas upp till prövning. Slutligen kan inte de argument genom vilka bedömningen av den geografiska omfattningen av den påstådda överträdelsen i punkterna 59–64 i den överklagade domen ifrågasätts prövas. Under dessa omständigheter är det inte heller nödvändigt att pröva huruvida de dokument klagandena bifogat repliken för att visa på omfattningen – bland annat i geografiskt hänseende – av de beteenden som de enheter som avses i detta klagomål kritiseras för, kan tas upp till prövning.

53 För det första fann tribunalen i punkt 45 i den överklagade domen, vilket klagandena för övrigt påpekat, gällande sannolikheten att en överträdelse av artiklarna 101 och 102 FEUF konstateras, att det hade varit tänkbart att, enbart genom de uppgifter som sökandena angivit i klagomålet, se indikationer på en potentiell samordning mellan de i klagomålet angivna enheterna. I punkterna 46 och 47 i den överklagade domen fann tribunalen emellertid dels att kommissionen inte hade gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning genom att anse att de förklaringar som angavs av vissa av dessa enheter kunde motivera att angivelser lämnats till de nationella myndigheterna nära varandra i tiden, dels att det kunde vara legitimt för dessa enheter att informera andra nationella behöriga myndigheter om eventuella åsidosättanden av gällande bestämmelser.

54 Härav följer att tribunalen i vederbörlig ordning beaktat inte bara de förklaringar som angavs av de enheter som avses i klagomålet utan även de uppgifter som klagandena lämnat.

55 I detta sammanhang grundar sig det argument som framförs för att ifrågasätta punkt 44 i den överklagade domen på en felaktig tolkning av denna punkt. Tribunalen angav i denna punkt endast domstolens rättspraxis, utan att tillämpa denna på det aktuella målet. Vad gäller den omständigheten att klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde fel när den inte beaktade att de nationella domstolarna ogiltigförklarat de beslut som antogs efter det att de enheter som avses i klagomålet lämnat angivelser, räcker det under alla omständigheter att konstatera att tribunalen i punkt 51 i den överklagade domen beaktade denna omständighet.

56 För det andra påpekade tribunalen, vad gäller den påstått felaktiga tillämpningen i punkterna 67–73 i den överklagade domen av den rättspraxis som följer av dom av den 17 juli 1998, ITT Promedia/kommissionen (T-111/96, EU:T:1998:183), och dom av den 1 juli 2010, AstraZeneca/kommissionen (T-321/05, EU:T:2010:266), i punkterna 69–71 i den överklagade domen att andra beteenden ifrågasattes i dessa två domar än dem som ifrågasätts hos de enheter som i det aktuella målet avses i klagomålet. Enligt tribunalen förfogade de förvaltningsmyndigheter och domstolar vid vilka de berörda företagen i dominerande ställning hade väckt talan inte över något utrymme för skönsmässig bedömning av huruvida det var lämpligt att bevilja dessa bolags begäran. Såsom framgår av punkterna 49 och 50 i den överklagade domen, till vilka det hänvisas i punkt 71 i samma dom, förfogade de myndigheter vid vilka talan väckts i förevarande mål däremot över ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning.

57 Tribunalen uttalade sig således inte om huruvida villkoren för tillämpning av den rättspraxis som följer av de domar som avses i punkten ovan var uppfyllda. Enligt klagandena var dessa villkor sammankopplade med den omständigheten, för det första, att talan, såsom angivelserna i fråga i förevarande mål, inte väcktes i god tro utan med målet att trakassera motparten och att, för det andra, med den omständigheten att talan väckts inom ramen för en plan att utesluta konkurrens. Klagandenas argument att dessa villkor var uppfyllda i förevarande mål saknar följaktligen verkan.

58 Även om klagandena gör gällande att tribunalen gjort en felaktig rättstillämpning i den del tribunalen fann att det för att denna rättspraxis ska vara tillämplig är nödvändigt att de myndigheter och domstolar vid vilka talan väcks saknar utrymme för skönsmässig bedömning, är detta argument otillräckligt underbyggt mot bakgrund av den rättspraxis som erinras om i punkt 33 ovan och kan således inte prövas.

59 För det tredje grundar sig klagandenas argument avseende kritiken av punkt 62 i den överklagade domen, avseende argumenten om kommissionens befogenheter mot bakgrund av omfattningen av den påstådda överträdelsen och väckande av talan vid den behöriga nationella myndigheten, på en felaktig tolkning av denna punkt. Det framgår nämligen varken av denna punkt eller av domen i dess helhet att tribunalen funnit att ingivandet av klagomål vid en nationell konkurrensmyndighet och denna myndighets behörighet kan utesluta att kommissionen inleder en utredning.

60 Det stämmer dock att domstolen, såsom klagandena gjort gällande vid domstolen, har funnit att kommissionen, när denna prövar unionsintresset av att inleda en utredning, är skyldig att i varje enskilt fall bedöma hur allvarlig den påstådda skadan är för konkurrensen och hur långvariga skadans verkningar är, och att denna skyldighet bland annat innebär att kommissionen skall beakta hur länge de påtalade överträdelserna har pågått och deras omfattning samt vilken inverkan de har haft på konkurrenssituationen inom unionen (dom av den 23 april 2009, AEPI/kommissionen, C-425/07 P, EU:C:2009:253, punkt 53 och där angiven rättspraxis).

61 Eftersom bedömningen av unionsintresset hos ett klagomål är beroende av omständigheterna i varje enskilt fall finns det emellertid inte anledning att vare sig begränsa antalet bedömningskriterier som kommissionen kan stödja sig på eller att tvärtom föreskriva att den uteslutande skall använda vissa kriterier (dom av den 4 mars 1999, Ufex m.fl./kommissionen, C-119/97 P, EU:C:1999:116, punkt 79, och dom av den 17 maj 2001, IECC/kommissionen, C-449/98 P, EU:C:2001:275, punkt 46). Mot bakgrund av att det faktiska och rättsliga sammanhanget inom ett sådant område som konkurrensrätten kan variera avsevärt från mål till mål, är det möjligt att beakta kriterier som inte har beaktats tidigare (dom av den 4 mars 1999, Ufex m.fl./kommissionen, C-119/97 P, EU:C:1999:116, punkt 80) eller att prioritera ett enda kriterium för att bedöma unionsintresset (dom av den 17 maj 2001, IECC/kommissionen, C-449/98 P, EU:C:2001:275, punkt 47).

62 De bestämmelser som anges i punkten ovan påverkas inte av den rättspraxis som klagandena hänvisar till och som anges i punkt 60 ovan, vilken ska tolkas i de särskilda sammanhang i vilka den utarbetats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 september 2013, EFIM/kommissionen, C-56/12 P, ej publicerad, EU:C:2013:575, punkt 86).

63 Även om klagandena gör gällande att det inte var utan skäl de ingav klagomålet till kommissionen och att de påstådda överträdelserna täckte en period på sju år och hade gränsöverskridande inslag, har klagandena inte lyckats förklara på vilket sätt, mot bakgrund av respektive sammanhang hos de mål som gav upphov till denna rättspraxis respektive förevarande mål, tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte godta klagandenas argument avseende unionsintresset mot bakgrund av denna rättspraxis. Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser de argument sökandena för fram med stöd av denna rättspraxis.

64 För det fjärde kan inte överklagandet vinna bifall såvitt avser klagandenas argument avseende att tribunalen i punkterna 56 och 57 i den överklagade domen felaktigt funnit att omfattningen av utredningen och betydelsen av beteendena i fråga inte motiverade inledandet av ett förfarande, eftersom de strider mot den rättspraxis som anges i punkt 61 ovan.

65 Genom dessa argument görs det nämligen gällande att kommissionen var skyldig att utan hänsyn till samtliga omständigheter i det aktuella fallet – särskilt den låga sannolikheten att en överträdelse av unionens konkurrensrätt konstateras – inleda en utredning, under förutsättning att den begärda utredningen täckte flera medlemsstater och krävde stora resurser. Genom dessa argument görs det

alltså gällande, i strid med ovannämnda rättspraxis, att den geografiska omfattningen och kostnaden för utredningen ska upphöjas till avgörande kriterier för att konstatera att ett unionsintresse föreligger för att inleda en utredning.

66 Domstolen finner följaktligen att den första grunden delvis ska avvisas, delvis ska anses verkningslös och i övrigt inte kan leda till bifall för överklagandet.

Den andra grunden

– Parternas argument

67 Klagandena har genom den andra grunden ifrågasatt slutsatsen i punkt 83 i den överklagade domen enligt vilken kommissionen inte åsidosatt den ändamålsenliga verkan av artiklarna 101 och 102 FEUF.

68 De har för det första gjort gällande att tribunalen inte fäst tillräckligt stor vikt vid kommissionens roll, i den del det ankommer på kommissionen att enligt artikel 17.1 FEU och artikel 105 FEUF säkerställa tillämpningen av artiklarna 101 och 102 FEUF och att säkerställa den ändamålsenliga verkan av dessa artiklar. Klagandena har gjort gällande att även om kommissionen förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning vid behandlingen av klagomål, är detta utrymme inte obegränsat. Kommissionen kan i synnerhet inte beröva artiklarna 101 och 102 FEUF deras ändamålsenliga verkan genom att vägra att inleda en utredning trots att klagandena har visat på faktiska omständigheter och bevisning som visar att det åtminstone är sannolikt att det förekommit en överträdelse av unionsrätten avseende flera medlemsstater och informerat om konkurrensbyråns vägran att inleda ett förfarande på grund av att preskriptionstiden gått ut samt att klagandena inte hade tillgång till några rättsmedel mot konkurrensbyrån i detta avseende.

69 I detta sammanhang strider slutsatsen i punkt 78 i den överklagande domen – enligt vilken kommissionen inte var skyldig att pröva om den nationella konkurrensmyndigheten, till vilken ett liknande klagomål tidigare har ingetts, förfogade över institutionella, finansiella och tekniska medel att utföra det uppdrag som anförtrotts den genom förordning nr 1/2003 – enligt klagandena mot domen av den 15 december 2010, CEAHR/kommissionen, (T-427/08, EU:T:2010:517, punkt 173).

70 I förevarande mål kunde tribunalen enligt klagandena inte motivera avslaget på klagomålet, eftersom överträdelsen i fråga rörde flera medlemsstater och klagandena inte åtnjöt ett effektivt skydd vid den nationella konkurrensmyndigheten. Detta gäller i än högre grad eftersom, såsom kommissionen erkände vid förhandlingen vid tribunalen, den omständigheten att det inte var möjligt att överklaga konkurrensbyråns beslut att inleda ett förfarande kunde äventyra artiklarna 101 och 102 FEUF, vilket tribunalen inte tog hänsyn till.

71 För det andra har klagandena kritiserat tribunalen för att ha gjort en felaktig bedömning i punkt 79 och följande punkter i den överklagade domen, avseende avsaknaden av reell möjlighet för klagandena att erhålla ett effektivt domstolsskydd vid den nationella konkurrensmyndigheten och de nationella domstolarna.

72 Klagandena har angett att slutsatsen i punkt 79 i den överklagade domen, enligt vilken klagandena inte kunnat visa att konkurrensbyrån inte avsåg att vidta rättsliga åtgärder och på ett effektivt sätt ålägga påföljder för överträdelserna av artiklarna 101 och 102 FEUF, mot bakgrund av den bevisning klagandena förebringat vid tribunalen, inte går att förstå. Det är obestridligt att konkurrensbyrån på grund av preskriptionen inte prövade klagandenas klagomål i sak.

73 Vidare grundade sig tribunalen i punkt 80 och följande punkter på den teoretiska möjligheten att väcka talan om ersättning för den skada som uppkommit genom de ageranden som stred mot artiklarna 101 och 102 FEUF. I förevarande mål analyserades enligt klagandena inte i vederbörlig ordning de reella

möjligheterna för klagandena att väcka en sådan talan. Av processuella och institutionella skäl skulle en sådan talan varit omöjlig, mot bakgrund av att de mekanismer, genom vilka Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/104/EU av den 26 november 2014 om vissa regler som styr skadeståndstalan enligt nationell rätt för överträdelser av medlemsstaternas och Europeiska unionens konkurrensrättsliga bestämmelser (EUT L 349, 2014, s. 1) införlivas med nationell rätt, endast höll på att inrättas. Såväl kommissionen som tribunalen hade sedan länge kännedom om att så kallad ”private enforcement” inte är effektiv.

74 Klagandena anser att tribunalen under dessa omständigheter inte kunde motivera att kommissionen inte inledde en undersökning trots den uppenbara förekomsten av omständigheter som visade att det var nödvändigt att tillämpa unionens konkurrensrätt.

75 Kommissionen anser att den andra grunden inte kan prövas och att den delvis saknar verkan och delvis saknar grund.

– Domstolens bedömning

76 I punkt 83 i den överklagade domen fann tribunalen att kommissionens vägran att inleda en undersökning inte ledde till att artiklarna 101 och 102 FEUF fråntogs all ändamålsenlig verkan ens i ett sammanhang där den nationella konkurrensmyndigheten, i det aktuella fallet konkurrensbyrån, avslagit det nationella klagomålet av skäl som rörde en nationell preskriptionsregel och ens om en eventuell undersökning utförd av kommissionen möjligen hade kunnat lätta sökandenas bevisbörda i förfarandena vid de nationella domstolarna.

77 Som andra grund har klagandena gjort gällande att denna slutsats av tribunalen strider mot den ändamålsenliga verkan av dessa artiklar. Det följer i detta hänseende av deras skriftliga inlagor att klagandena anser att kommissionens uppdrag att säkerställa att dessa artiklar följs borde ha föranlett kommissionen att inleda en utredning av tre skäl.

78 För de första anger klagandena som argument den omständigheten att de lämnat uppgifter som visar att det var sannolikt att en överträdelse av artiklarna 101 och 102 FEUF förelåg avseende flera medlemsstater.

79 Detta påstående vilar emellertid på en faktisk premiss som tribunalen inte godtog och kan således inte godtas av domstolen. Tribunalen fann nämligen, i punkterna 53 och 54 i den överklagade domen, att kommissionen inte gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den fann att sannolikheten var liten att en överträdelse skulle konstateras mot bakgrund av de uppgifter som lämnats till den. Vidare fann tribunalen i punkterna 63 och 64 i den domen att denna överträdelse i huvudsak rörde två medlemsstater.

80 Även om det antas att de påstådda överträdelserna, såsom klagandena gjort gällande, avsåg flera medlemsstater, strider deras argument under alla omständigheter mot den rättspraxis som anges i punkt 61 ovan. Enligt detta argument skulle kommissionen nämligen vara skyldig att, vid äventyr av att åsidosätta den ändamålsenliga verkan av artiklarna 101 och 102 FEUF, inleda en utredning endast av det skälet att de påstådda överträdelserna avsåg flera medlemsstater.

81 För det andra har klagandena gjort gällande att de inte kunde erhålla ett effektivt skydd på nationell nivå, eftersom konkurrensbyrån genom ett beslut som inte var möjligt att överklaga vägrade inleda ett förfarande på grund av att tidsfristen gått ut, och att kommissionen först borde ha prövat huruvida de nationella myndigheterna kunde skydda klagandenas rättigheter på ett tillfredsställande sätt.

82 I detta hänseende framgår det av punkterna 77 och 79 i den överklagade domen att, såsom klagandena bekräftat i sina skriftliga inlagor vid domstolen, konkurrensbyråns vägran att pröva det nationella klagomålet grundar sig på att en tidsfrist gått ut. Klagandena har vid tribunalen inte visat att preskriptionstiden strider mot unionsrätten och hade inte i det nationella klagomålet för en bedömning tillställt konkurrensbyrån uppgifter som hänför sig till perioden efter år 2008. Härav följer att klagandena inte visat hur det varit omöjligt för dem att via de nationella myndigheterna säkerställa att artiklarna 101 och 102 FEUF iakttogs. Att det, såsom klagandena påstår, var omöjligt att vid konkurrensbyrån tillvarata iakttagandet av artiklarna 101 och 102 FEUF, beror på deras egen brist på omsorgsfullhet.

83 Det framgår vidare av fast rättspraxis, såsom tribunalen erinrat om i punkterna 80–82 och 84 i den överklagade domen, att klagandena har möjlighet att vid nationell domstol väcka talan vid nationella domstolar om ersättning för den skada som de påstår sig ha lidit till följd av de beteenden klagomålet avser för att se till att artiklarna 101 och 102 FEUF iakttas och vid nationell domstol göra gällande de rättigheter de har enligt dessa bestämmelser, särskilt när kommissionen beslutar att inte bevilja deras begäran.

84 Även om det antas att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning och åsidosatte sin egen rättspraxis när den i punkt 78 i den överklagade domen fann att kravet på effektivitet inte kunde leda till en skyldighet för kommissionen att, när kommissionen konstaterar att unionsintresse att inleda en undersökning saknas, fastställa huruvida den nationella konkurrensmyndigheten har institutionella, finansiella och tekniska medel för att utföra det uppdrag som anförtrotts den genom förordning nr 1/2003, skulle en sådan felaktig rättstillämpning under alla omständigheter sakna verkan. Det är således inte nödvändigt att pröva argumentet avseende ovannämnda punkt 78 i sak.

85 Även det argument enligt vilket tribunalen felaktigt funnit i punkt 79 i den överklagade domen att konkurrensbyrån inte avsåg att vidta rättsliga åtgärder och ålägga påföljder på ett effektivt sätt för överträdelserna av artiklarna 101 och 102 FEUF saknar verkan, eftersom detta argument begränsas till att avse kritik av ett överflödigt skäl i denna dom.

86 För de tredje har klagandena gjort gällande att möjligheten att väcka talan om ersättning vid nationella domstolar inte är effektiv och att tribunalen borde ha analyserat de för klagandena reella möjligheterna att väcka talan vid dessa domstolar.

87 Det ankommer, såsom föreskrivs i artikel 19.1 andra stycket FEU, på medlemsstaterna att i detta syfte fastställa de möjligheter till överklagande som behövs för att säkerställa ett effektivt domstolsskydd inom de områden som omfattas av unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, punkt 34) och inte på kommissionen att kompensera för de eventuella bristerna i domstolsskyddet på nationell nivå genom att inleda en undersökning som kräver stora resurser trots att sannolikheten att en överträdelse av artiklarna 101 och 102 FEUF konstateras är liten.

88 De argument som klagandena har framfört som grundas på påstådda brister i domstolsskyddet vid de nationella domstolarna saknar således grund och kan inte godtas.

89 Således ska överklagandet såvitt avser den andra grunden ogillas med hänvisning till att det delvis är verkningslöst och i övrigt saknar grund.

Den tredje grunden

– Parternas argument

90 Genom den tredje grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen, genom att ogilla deras talan och fastställa det omtvistade beslutet, vilket antagits utan att ärendet prövats fullständigt i sak, åsidosatte principen om ett effektivt domstolsskydd, rätten till ett effektivt rättsmedel vid domstol och principen om god förvaltningssed.

91 I detta sammanhang har klagandena inledningsvis upprepat den ståndpunkt de utvecklade inom ramen för den andra grunden för överklagandet, vad gäller avsaknaden av effektivt domstolsskydd på nationell nivå. För det första var konkurrensbyråns beslut att vägra inleda ett förfarande på grund av preskription inte möjligt att överklaga enligt rättspraxis från Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen, Polen). Vid förhandlingen vid tribunalen medgav kommissionen att det inte var uteslutet att denna rättspraxis kan strida mot artiklarna 101 och 102 FEUF. För det andra är inte förfaranden för så kallad ”private enforcement” effektiva. Härav följer enligt klagandena att punkt 99 i den överklagade domen strider mot principen om effektivt domstolsskydd.

92 Vidare anser klagandena att tribunalen felaktigt underlät att pröva innehållet i den anförda grund för ogiltigförklaring som avsåg att rätten till ett effektivt rättsmedel åsidosatts. I punkt 93 i den överklagade domen påstod tribunalen således att klagandena hade tillgång till ett rättsmedel mot klagomålet. Klagandenas grund vid tribunalen avsåg den omständigheten att avsaknaden av beslut i sak av kommissionen enligt artikel 7 i förordning nr 1/2003 berövat klagandena möjligheten att underkasta ett sådant beslut från kommissionen en domstolsprövning avseende huruvida det i det aktuella målet förelåg ett åsidosättande av artiklarna 101 och/eller 102 FEUF. Tribunalen nöjde sig med att pröva huruvida det omtvistade beslutet var välgrundat mot bakgrund av iakttagande av kraven på att beslutet ska vara precist och detaljerat, såsom framgår av punkt 38 i den överklagade domen. En sådan prövning garanterar inte klagandena deras rätt till ett effektivt domstolsskydd och till ett effektivt rättsmedel i den mening som avses i artikel 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 och artikel 47 i stadgan.

93 Slutligen har klagandena gjort gällande att tribunalen inte beaktade kommissionens skyldighet att handlägga ärendet inom rimlig tid enligt artikel 41 i stadgan.

94 Kommissionen har genmält att denna grund dels inte kan upptas till sakprövning, dels inte utgör stöd för bifall.

– Domstolens bedömning

95 För det första kan klagandenas argument avseende påståendet att domstolsskyddet vid de nationella domstolarna är otillräckligt inte godtas, av de skäl som anges i punkt 87 ovan.

96 För det andra behandlade tribunalen, tvärtemot vad klagandena gjort gällande, i punkterna 93–95 i den överklagande domen i vederbörlig ordning klagandenas argumentation enligt vilken avsaknaden av beslut från kommissionen om sakfrågan huruvida det förelåg en överträdelse av artiklarna 101 och 102 FEUF strider mot deras rätt till ett effektivt domstolsskydd.

97 Tribunalen gjorde för övrigt inte någon felaktig rättstillämpning när den inte godtog denna argumentation. Såsom tribunalen helt riktigt påpekade i punkt 94 i den överklagade domen tillerkänner artikel 7 i förordning nr 1/2003 inte den klagande rätten att kräva att kommissionen fattar ett slutligt

beslut vad beträffar förekomsten av den påstådda överträdelsen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 mars 1999, Ufex m.fl./kommissionen, C-119/97 P, EU:C:1999:116, punkt 87, och beslut av den 31 mars 2011, EMC Development/kommissionen, C-367/10 P, ej publicerat, EU:C:2011:203, punkt 73).

98 Tribunalen gjorde således inte någon felaktig rättstillämpning när den inte prövade grunden avseende förekomsten av den i klagomålet påstådda överträdelsen.

99 För det tredje erinrar domstolen, mot bakgrund av klagandenas argument avseende varaktigheten av förfarandet vid tribunalen, om att en part i ett mål om överklagande inte kan åberopa ett argument för första gången vid domstolen vilket inte har åberopats vid tribunalen, eftersom domstolens kontroll begränsas till prövningen av den rättsliga bedömningen av de grunder och argument som har åberopats i den lägre instansen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 november 2016, BSH/EUIPO, C-43/15 P, EU:C:2016:837, punkt 43, och dom av den 13 december 2017, Telefónica/kommissionen, C-487/16 P, ej publicerad, EU:C:2017:961, punkt 84).

100 I förevarande mål framgår det av punkt 22 i den överklagade domen, vilken klagandena inte har bestritt vid domstolen, att det endast var vid den muntliga förhandlingen vid tribunalen som de tog upp den tid som det administrativa förfarandet vid kommissionen hade pågått och att de samtidigt förklarade, som svar på en fråga från tribunalen, att de inte avsåg att anföra en ny grund avseende åsidosättande av principen om en rimlig tidsfrist.

101 Klagandena kan således inte, med framgång, vid domstolen ifrågasätta varaktigheten av det administrativa förfarandet vid kommissionen.

102 Klagandena har följaktligen fel i sitt påstående att tribunalen borde ha prövat varaktigheten av detta förfarande (se, analogt, dom av den 13 december 2000, SGA/kommissionen, C-39/00 P, EU:C:2000:685, punkt 45).

103 Den tredje grunden ska således avvisas i vissa delar och överklagandet kan, såvitt avser övriga delar, inte vinna bifall.

104 Eftersom överklagandet inte kan vinna bifall på någon av de grunder klagandena åberopat till stöd för sitt överklagande, ska överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

105 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, vilken enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

106 Kommissionen har yrkat att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, ska de bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader.

107 Med tillämpning av bestämmelserna i artiklarna 141.1 och 184.1 i rättegångsreglerna ska dessutom en part som återkallar sin talan förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om den andra parten har yrkat detta i sitt yttrande över återkallelsen. Med tillämpning av bestämmelserna i artiklarna 141.4 och 184.1 i rättegångsreglerna ska vardera parten bära sina kostnader om ersättning för rättegångskostnader inte yrkats.

108 Domstolen beslutar att Star Agro ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (nionde avdelningen) följande:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o. och Agria Beteiligungsgesellschaft mbH ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.**

3) **Star Agro Analyse und Handels GmbH ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter